

Vendim nr. 199, datë 15.06.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese

Genti Ibrahim, Anëtar

Ilir Toska, Anëtar

në datën 15.06.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 11 (K) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: KLAUDI XHYMERTI

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 57, datë 22.09.2021 të Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 13, datë 17.03.2022 të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2025-1246, datë 22.07.2025 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 3, 4, 5, 7, 15, 17, 18, 27, 29, 42, 46, pika 1, 70, pika 1, 73, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 5, pika 1, shkronjat “b” dhe “c”, 6, 7, 8, 10, 14, 17 dhe 18 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 27 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Ilir Toska, shqyrtoi kërkesën dhe dokumentet shoqëruese, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier (*Prokuroria e Fierit*) ka regjistruar procedimin penal nr. 1498 të vitit 2018 në ngarkim të disa shtetasve, përfshirë kërkuesin Klaudi Xhymerti, i dyshuar për kryerjen e veprës penale “Ushtrimi i ndikimit të paligjshëm ndaj personave që ushtrojnë funksione publike”, gjashtë herë, të parashikuar nga neni 245/1, paragrafi i dytë, i Kodit Penal (KP), pasi dyshohej se, gjatë veprimtarisë profesionale si avokat, u kishte kërkuar dhe/ose marrë shtetasve të ndryshëm shuma parash, duke pretenduar se do të ndikonte te funksionarë të ndryshëm të sistemit të drejtësisë ose te punonjës të policisë. Me vendimin e datës 26.12.2019, Prokuroria e Fierit ka vendosur dërgimin e procedimit penal për kompetencë lëndore në Prokurorinë e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar. Kjo e fundit, në përfundim të hetimeve paraprake, ka paraqitur kërkesë për dërgimin e çështjes në gjyq, kërkesë e cila është pranuar nga gjyqtari i seancës paraprake i Gjykatës së Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*).

2. Në përfundim të gjykimit të çështjes në themel, GJKKO-ja e Shkallës së Parë, me vendimin nr. 57, datë 22.09.2021, ka vendosur deklarin fajtor të kërkuesit për kryerjen e veprës penale “Ushtrimi i ndikimit të paligjshëm ndaj personave që ushtrojnë funksione publike”, gjashtë herë, të parashikuar nga neni 245/1, paragrafi i dytë, i KP-së dhe, në bashkim të dënimeve, e ka dënuar përfundimisht me 2 vjet e 6 muaj burgim. Sipas asaj gjykate, nga provat e administruara dhe të shqyrtuara në gjykim, të vlerësuara në tërësi dhe në lidhje me njëra-tjetrën, ka rezultuar e provuar se kërkuesi ka kryer veprën penale për të cilën akuzohet. Në vlerësim të provave me dëshmitarë dhe atyre shpresore, të marra në harmoni me njëra-tjetrën, rezultoi e provuar se kërkuesi, duke shfrytëzuar cilësinë dhe veprimtarinë e tij profesionale si avokat, si dhe njohjet që kishte me oficerët e Policisë Gjyqësore (*OPGJ*), u ka kërkuar dhe/ose marrë shtetasve të ndryshëm shuma parash, duke u premtuar lirimin e tyre ose të të afërmve të tyre menjëherë nga ambientet e Komisarariatit të Policisë Fier, duke u krijuar bindjen se kishte mundësi të ndërhynte te funksionarë të sistemit të drejtësisë. Ajo gjykatë ka çmuar se kërkuesi kishte vepruar me dashje direkte dhe me qëllim fitimi. Po kështu, për shkak se neni 245/1 i KP-së ka pësuar ndryshime me ligjin nr. 43/2021, gjykata ka zbatuar dispozitën më të favorshme për të pandehurin, atë të kohës kur është

kryer vepra penale, që parashikon dënimin me burgim nga gjashtë muaj deri në katër vjet. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim kërkuesi.

3. Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*), me vendimin nr. 13, datë 17.03.2022, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të shkallës së parë, duke e gjetur të drejtë si analizën e provave, ashtu edhe përfundimet mbi faktet e provuara. Ajo gjykatë e ka gjetur të pabazuar pretendimin e kërkuesit për pafajësi, pasi shumat e marra përbënin vetëm pagesa për shërbimet e avokatisë. Pas analizës së secilit episod dhe të provave përkatëse dëshmuese, shkresore dhe të dhënave të tjera të administruara, ajo ka vlerësuar se ishte provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm se përfitimet e parregullta ishin kërkuar ose marrë me qëllim ushtrimin e ndikimit të funksionarët e sistemit të drejtësisë ose punonjësit e policisë. Ajo gjykatë ka vlerësuar, gjithashtu, se nuk plotësoheshin kushtet ligjore për zbatimin e alternativave të dënimit me burgim, përfshirë pezullimin e ekzekutimit të tij, për shkak të rrezikshmërisë shoqërore të veprës penale, përsëritjes së saj në kohë, marrëdhënieve juridike të cenuara sistematikisht gjatë ushtrimit të profesionit të avokatit, mënyrës së kryerjes së veprës dhe shkallës së fajit. Kundër vendimit ka paraqitur rekurs kërkuesi.

4. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2025-1246, datë 22.07.2025, në dhomën e këshillimit, ka vendosur mospranimin e rekursit, pasi ai nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara nga neni 432 i Kodit të Procedurës Penale (*KPP*). Kolegji Penal ka vlerësuar se pretendimet e formalizuara në rekurs drejtoheshin kryesisht dhe në thelb ndaj provueshmërisë së faktit penal dhe çmuarjes së provave, çështje që nuk përfshiheshin në juridiksionin ekskluzivisht ligjor të Gjykatës së Lartë. Sipas tij, gjykatat e faktit kishin mbajtur të njëjtin qëndrim për provueshmërinë e faktit penal të atribuar kërkuesit dhe kishin arritur në përfundimin se fajësia e tij provohej përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Ato i kishin çmuar provat në tërësi, në përputhje me nenin 152 të KPP-së, pa i dhënë ndonjë vlerë të paracaktuar dhe duke identifikuar elementet e veprës penale. Kolegji Penal ka çmuar, gjithashtu, se vendimi i GJKKO-së së Apelit ishte arsyetuar mjaftueshëm, mbi bazën e provave të administruara në një gjykim të zhvilluar me ritin e zakonshëm dhe në respektim të kontradiktoritetit, si dhe se nuk rezultonin shkelje që sillnin pavlefshmërinë e vendimit, pavlefshmërinë absolute të akteve ose papërdorshmërinë e provave.

5. Në datën 18.03.2026 kërkuksi i është drejtuar Gjykatës me kërkesë sipas objektit të saj, e cila, pasi është plotësuar në përputhje me parashikimet e nenit 27 të Ligjit Organik të Gjykatës, është regjistruar në datën 14.04.2026.

II

Pretendimet e kërkuksit

6. **Kërkuksi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të:

- 6.1. *Së drejtës së mbrojtjes*, pasi kërkuksi, për shkak se ka pësuar aksident dhe ka qenë në pamundësi fizike, rrethanë e dokumentuar me raport mjekësor, ka paraqitur kërkesë për shtyrjen e seancës në gjykatën e apelit. Kjo kërkesë nuk është pranuar dhe gjykimi është zhvilluar në mungesë të tij, pa u lejuar pjesëmarrja e mbrojtësit të zgjedhur.
- 6.2. *Parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, pasi në shkallë të parë kërkuksi ka paraqitur kërkesa për thirrjen dhe pyetjen e dëshmitarëve, ballafaqimin me kallëzuesit dhe rikualifikimin juridik të akuzës në kushtet kur procedimi penal ndaj personave të tjerë ishte pushuar, kërkesa që janë refuzuar. Procedimi penal është regjistruar edhe në ngarkim të dy OPGJ-ve, të dyshuar për veprën penale të parashikuar nga nenet 259 dhe 25 të KP-së, por në kushtet kur çështja penale ndaj tyre ishte pushuar, kualifikimi i veprës penale ndaj kërkuksit ishte i gabuar. Kjo rrethanë nuk u mbajt në konsideratë nga gjykatat dhe për kërkuksin vijoi gjykimi. Gjykatat janë mbështetur kryesisht në deklaratimet e dhëna gjatë hetimit paraprak, të lexuara në seancë dhe jo në prova të shqyrtuara në mënyrë kontradiktore. Neni 369, pika 3, i KPP-së lejon leximin e këtyre deklaratimeve në kushte të veçanta, por ato duhet të harmonizohen me prova të tjera, gjë që nuk ka ndodhur në çështjen e kërkuksit.
- 6.3. *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, pasi në GJKKO-në e Apelit kanë marrë pjesë dy gjyqtarë që në gjykimin në shkallë të parë kanë dhënë disa vendime të ndërmjetme për vlefshmërinë e provave dhe të procedurës së gjykimit, ndërkohë që kërkesa për përjashtimin e tyre është refuzuar. Vendimet e ndërmjetme përmbanin vlerësime paraprake për ligjshmërinë e provave dhe sjelljen procedurale të të gjykuarit, që janë në thelb të gjykimit të themelit. Kryetari i gjykatës së apelit

nuk e ka pranuar kërkesën e gjyqtarës M.M. për heqjen dorë nga gjykimi i çështjes, pasi ajo kishte marrë pjesë më parë në gjykimin e së njëjtës çështje. Edhe gjyqtari S.S., anëtar i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, kishte qenë anëtar i trupit gjykues në shkallë të parë dhe kishte marrë pjesë në dhënien e disa vendimeve të ndërmjetme në këtë çështje.

- 6.4. *Së drejtës së aksesit në gjykatë dhe standardit të arsyetimit*, pasi Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit pa bërë analizë substanciale të pretendimeve të kërkuarit. Ajo duhej të shqyrtonte, edhe kryesisht, pretendimin për pjesëmarrjen në gjykimin në apel të dy gjyqtarëve që kishin marrë pjesë më parë në shqyrtimin e çështjes, si një shkelje procedurale që mund të sillte pavlefshmërinë e vendimit. Po kështu, Gjykata e Lartë duhej t'i përgjigjej pretendimit se pushimi i procedimit penal ndaj personave të tjerë të përfshirë në të njëjtën situatë vinte në dyshim kualifikimin juridik të veprës penale ndaj kërkuarit dhe tregonte karakterin selektiv të ndjekjes penale ndaj tij.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

7. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134 dhe pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike efektive, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

8. Kriteret paraprake të pranueshmërisë së kërkesës janë të natyrës kumulative ndaj mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuari të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjykimit kushtetues. Gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes vlerësohet plotësimi i një ose më shumë kriterëve të legjitimitimit, në varësi të elementeve ose veçantive të çështjes konkrete, me qëllim që

vendimi të jetë sa më i qartë për kërkuesin. Po kështu, mospërmbushja edhe vetëm e një kriteri, pa ndjekur një radhë të caktuar të analizës së tyre, me pasojë moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, e bën të panevojshëm verifikimin e kriterëve të tjera. Mbi këtë bazë, Kolegji, në vijim, do të ndalet në verifikimin e kriterit të *shterimit të mjeteve juridike* dhe të legjitimitetit *ratione materiae*.

9. Kriteri për *shterimin e mjeteve juridike efektive* sipas nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, përbën parakusht që duhet përmbushur nga kërkuesi përpara se t’i drejtohet Gjykatës. Ky kriter nënkupton jo vetëm që individi t’u jetë drejtuar të gjitha instancave të zakonshme, por edhe që të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë t’i ketë paraqitur më parë në këto instanca, të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural (*shih vendimet nr. 14, datë 21.06.2022; nr. 8, datë 19.03.2018; nr. 31, datë 25.05.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Qëllimi i kësaj dispozite kushtetuese është, ndër të tjera, të mundësojë, brenda sistemit gjyqësor të zakonshëm, parandalimin ose riparimin e shkeljeve të pretenduara, përpara se të tilla pretendime të paraqiten në Gjykatë (*shih vendimet nr. 14, datë 11.03.2021; nr. 29, datë 30.03.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Kolegji, duke iu referuar pretendimeve të parashtruara në ankimin kushtetues dhe akteve bashkëlidhur atij, vëren se kërkuesi nuk ka ngritur në rekurs pretendimet që lidhen me procesin e zhvilluar përpara gjykatave të faktit dhe konkretisht me cenimin e: (i) *së drejtës së mbrojtjes*, për shkak të zhvillimit të gjyimit në apel në mungesë të tij dhe të mbrojtësit të zgjedhur; (ii) *parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit*, për shkak të mospranimit nga gjykata e shkallës së parë të kërkesave për thirrjen dhe pyetjen e dëshmitarëve ose ballafaqimin me kallëzuesit; (iii) *parimit të kontradiktoritetit dhe të së drejtës për të pyetur dëshmitarët kundër tij*, për shkak të leximit dhe përdorimit në gjykim të deklarimeve të dhëna gjatë hetimeve paraprake nga persona që nuk ishin pyetur në seancë; (iv) *së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, për shkak të pjesëmarrjes në trupin gjykues të apelit të dy gjyqtarëve që kishin dhënë vendime të ndërmjetme gjatë gjyimit të çështjes në shkallën e parë. Në veçanti, për sa i përket pretendimit sipas pikës (iii), Kolegji vëren se, ndonëse në rekurs kërkuesi ka kundërshtuar besueshmërinë, përputhshmërinë dhe peshën provuese të deklarimeve të disa personave, ai nuk rezulton ta ketë ngritur, as në substancë, pretendimin procedural se përdorimi i deklarimeve të personave të papyetur në gjykim kishte cenuar të drejtën e tij për t’i pyetur ata ose se leximi i tyre ishte bërë në kundërshtim me nenin 369, pika 3, të KPP-së. Për rrjedhojë, ky pretendim është

paraqitur për herë të parë në ankimin kushtetues individual. Kolegji vlerëson se për pretendimet e mësipërme kërkuesi nuk ka shteruar mjetet juridike efektive të ankimit, ndaj ato nuk mund të merren në shqyrtim.

11. Për sa i përket pretendimit se pushimi i procedimit penal ndaj dy OPGJ-ve vinte në dyshim kualifikimin juridik të veprës penale ndaj kërkuesit dhe se gjykatat kishin zbatuar standarde të ndryshme në vlerësimin e deklarimeve të kallëzuesve, Kolegji vëren se ai rezultoi të jetë ngritur, të paktën në substancë, në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë. Kurse për pretendimet që lidhen me procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë, kërkuesi nuk ka mjet tjetër juridik në dispozicion, përveç ankimit kushtetues individual.

12. Në drejtim të legjitimitetit *ratione materiae*, i cili verifikohet në drejtim të natyrës dhe thelbit të pretendimeve të parashtruara në ankimin kushtetues, Kolegji vëren se kërkuesi ka pretenduar cenimin e *së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme*, për shkak të pjesëmarrjes në Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë të gjyqtarit S.S., i cili ka qenë anëtar i trupit gjykues në shkallë të parë dhe ka marrë pjesë në dhënien e disa vendimeve të ndërmjetme në të njëjtën çështje. Në jurisprudencën kushtetuese është theksuar se parimi i paanshmërisë nënkupton mungesën e paragjyqimeve nga gjyqtarët në lidhje me çështjen e shtruar përpara tyre dhe që ata të mos veprojnë në mënyrë të tillë që të ndihmojnë interesat e njëres prej palëve. E drejta për t'u gjykuar përpara një gjykate të paanshme kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo gjithashtu duhet të shihet se bëhet (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 38, datë 15.10.2007 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka theksuar se respektimi i parimit të paanshmërisë duhet të verifikohet duke aplikuar testin *subjektiv*, që ka të bëjë me verifikimin e bindjes ose interesit personal të një gjyqtari në një çështje të caktuar dhe testin *objektiv*, me të cilin shqyrtohet nëse gjyqtari ka ofruar garanci procedurale të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim të anshmërisë (*shih vendimet nr. 49, datë 16.10.2023; nr. 23, datë 04.11.2008; nr. 7, datë 11.03.2008 të Gjykatës Kushtetuese*). Veçanërisht për sa i përket kriterit të dytë, ai nënkupton se përveç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në përcaktimin nëse një çështje konkrete ka arsye logjike për të dyshuar se një gjyqtar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i atyre që ankohen për diçka të tillë është i rëndësishëm, por jo vendimtar. Në fakt, vendimtare është nëse objektiviteti i këtyre dyshimeve është mjaftueshëmrisht i bazuar (*shih vendimin nr. 49, datë 16.10.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, Kolegji vëren se kur pretendimi lidhet me ushtrimin nga i njëjti gjyqtar të

funksiioneve të ndryshme në faza ose shkallë të ndryshme të procedimit, duhet të verifikohen, në veçanti, natyra dhe përmbajtja e vendimmarrjes së mëparshme, si dhe nëse ajo ka përfshirë vlerësime për çështje faktike ose juridike mbi të cilat gjyqtari është thirrur të shprehet përsëri.

13. Në lidhje me këtë pretendim, ndonëse paraqitej për diskutim edhe çështja e shterimit të mjeteve juridike, në kushtet kur kërkuesi nuk rezulton të këtë kërkuar përpara Gjykatës së Lartë përjashtimin e gjyqtarit S.S. pas njohjes me përbërjen e trupit gjykues, Kolegji vëren se ky pretendim, për shkak të karakterit kumulativ të kriterëve të legjitimitetit, rezulton gjithsesi haptazi i pabazuar. Në këtë drejtim, kërkuesi, edhe pse ka barrën e provës në procesin kushtetues, i cili është i natyrës argumentuese, që nënkupton se u takon palëve të parashtrajnë argumentet faktike dhe ligjore mbi të cilat mbështesin pretendimet e tyre (*shih vendimet nr. 57, datë 25.07.2017; nr. 42, datë 25.05.2017; nr. 45, datë 29.06.2015 të Gjykatës Kushtetuese*), këtë pretendim e ka parashtruar në mënyrë të përgjithshme, duke mos identifikuar vendimet e ndërmjetme në dhënien e të cilave ka marrë pjesë gjyqtari S.S., objektin dhe përmbajtjen e tyre, natyrën e vlerësimeve të bëra ose lidhjen e tyre me çështjet e shqyrtuara më pas nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë. Në mungesë të këtyre të dhënave, nuk mund të verifikohet nëse vendimmarrja e mëparshme e gjyqtarit ka përfshirë qëndrime që mund të krijojnë dyshime objektivisht të justifikuara për paanshmërinë e tij. Për rrjedhojë, pa qenë e nevojshme të mbahet qëndrim për shterimin e mjeteve juridike, Kolegji vlerëson se pretendimi për cenimin *e parimit të paanshmërisë* në Gjykatën e Lartë është haptazi i pabazuar.

14. Kolegji vëren se pretendimet e tjera që mbeten për shqyrtim lidhen me: (i) pasojat që, sipas kërkuesit, sjell pushimi i procedimit penal ndaj dy OPGJ-ve për kualifikimin juridik të veprës penale ndaj tij; (ii) mungesën e pretenduar të përgjigjes së Gjykatës së Lartë ndaj pretendimeve të ngritura në rekurs. Kolegji vlerëson se, pavarësisht mënyrës sesi kërkuesi i ka emërtuar, pretendimi i parë lidhet, në thelb, me interpretimin e ligjit penal dhe ligjshmërinë e kualifikimit juridik të veprës, ndërsa i dyti me *të drejtën e aksesit në gjykatë të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor*.

15. Sipas nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, si dhe nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, kontrolli kushtetues ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes të të drejtave kushtetuese të individit, kurse problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues, nëse nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave. Mënyra sesi gjykatat e zakonshme kanë përcaktuar

faktet dhe kanë interpretuar ligjin e zbatueshëm në zgjidhjen e mosmarrëveshjes në shqyrtim përpara tyre nuk përbën lëndë kushtetuese. Çështjet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit, të cilat hyjnë në juridiksionin e gjykatave të zakonshme, mund të merren në konsideratë në gjykimin kushtetues vetëm nëse cenohen të drejta ose liri kushtetuese themelore (*shih vendimet nr. 38, datë 02.12.2021; nr. 6, datë 16.02.2021; nr. 9, datë 26.03.2018 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykata ka theksuar se ajo nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si arbitrare ose haptazi të paarsyeshme (*shih vendimet nr. 19, datë 21.03.2024; nr. 4, datë 31.01.2024; nr. 30, datë 29.05.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Për sa i përket pretendimit të kërkuarit se pushimi i procedimit penal ndaj dy OPGJ-ve vinte në dyshim kualifikimin juridik të veprës penale ndaj tij dhe tregonte karakterin selektiv të ndjekjes penale, Kolegji vëren, së pari, se kërkuari dhe dy OPGJ-të nuk janë proceduar për të njëjtën vepër penale. Kërkuari është akuzuar për veprën penale të parashikuar nga neni 245/1, paragrafi i dytë, i KP-së, ndërsa OPGJ-të janë hetuar për veprën penale “Korrupsioni pasiv i personave që ushtrojnë funksione publike”, të kryer në bashkëpunim, sipas neneve 259 dhe 25 të KP-së. Për rrjedhojë, pozitat e tyre juridike dhe faktet mbi të cilat mbështetej përgjegjësia penale e secilit nuk ishin të njëjta, ndaj pushimi i procedimit ndaj OPGJ-ve nuk mund të përcaktonte kualifikimin juridik të veprës së atribuar kërkuarit. Së dyti, sipas arsyetimit të gjykatave të faktit, vepra penale e parashikuar nga neni 245/1, paragrafi i dytë, i KP-së konsumohet me kërkimin, marrjen ose pranimin e përfitimit të parregullt, duke premtuar ose siguruar aftësinë për të ushtruar ndikim të paligjshëm, pavarësisht nëse ndikimi është ushtruar realisht ose kanë ardhur pasojat e dëshiruara. Për rrjedhojë, pushimi i procedimit penal ndaj OPGJ-ve nuk përjashton, në vetvete, ekzistencën e elementeve të veprës penale të atribuar kërkuarit dhe as nuk sjell automatikisht nevojën për rikualifikimin juridik të faktit. Po kështu, fakti që deklaratimet e kallëzuesve mund të jenë vlerësuar në mënyrë të ndryshme në raport me persona të akuzuar për vepra penale të ndryshme nuk provon, në vetvete, zbatimin e një standardi të dyfishtë ose karakterin selektiv të ndjekjes penale. Gjykatat e faktit kanë analizuar veçmas secilin nga gjashtë episodet dhe kanë arsyetuar se kërkuari u kishte kërkuar ose marrë personave të ndryshëm përfitime të parregullta, duke u krijuar bindjen se kishte mundësi të ndërhynte te punonjësit e policisë ose funksionarët e

sistemit të drejtësisë. Kolegji vlerëson se ky interpretim i gjykatave të zakonshme nuk rezulton arbitrar ose haptazi i paarsyeshëm. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuarit është haptazi i pabazuar.

17. Për sa u përket vendimeve të Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit, Gjykata ka pranuar se ato mund të arsyetohen në mënyrë të kufizuar, me kusht që në pjesën hyrëse të listohen shkaqet e rekursit. Ky arsyetim i kufizuar nuk cenon standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, përderisa, në thelb, shpreh shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të saj gjatë shqyrtimit paraprak të tij në dhomën e këshillimit (*shih vendimet nr. 10, datë 07.03.2023; nr. 2, datë 11.02.2021; nr. 21, datë 16.04.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Kolegji vëren se, në rastin konkret, Kolegji Penal ka pasqyruar në mënyrë të hollësishme shkaqet e rekursit dhe ka vlerësuar se ato drejtoheshin kryesisht dhe në thelb ndaj provueshmërisë së faktit dhe çmuarjes së provave, çështje që nuk përfshiheshin në juridiksionin e tij ligjor. Ai ka arsyetuar se gjykatat e faktit i kishin çmuar provat në tërësi, pa i dhënë ndonjë vlerë të paracaktuar, kishin identifikuar elementet e veprës penale dhe kishin arritur në përfundimin se fajësia e kërkuarit provohej përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Po kështu, ka vlerësuar se vendimi i GJKKO-së së Apelit ishte arsyetuar mjaftueshëm, se gjykimi ishte zhvilluar në respektim të kontradiktoritetit dhe se nuk rezultonin shkelje që sillnin pavlefshmërinë e vendimit, pavlefshmërinë absolute të akteve ose papërdorshmërinë e provave. Përmes këtij arsyetimi, të lexuar në lidhje me shkaqet konkrete të rekursit dhe me arsyetimin e hollësishëm të GJKKO-së së Apelit, rezulton se Gjykata e Lartë u ka dhënë pretendimeve të ngritura përpara saj një përgjigje të mjaftueshme nga pikëpamja kushtetuese. Vetëm fakti se ajo ka vendosur mospranimin e rekursit nuk mjafton për të vënë në dyshim rregullsinë e procesit të zhvilluar përpara saj. Për rrjedhojë, Kolegji vlerëson se pretendimi për cenimin e së drejtës së aksesit në gjykatë, të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit, është haptazi i pabazuar.

18. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual i kërkuarit nuk plotëson kriteret ligjore për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronjat “d” dhe “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.